

ALBINA

REVISTA SĂPTĂMINALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

SE NASC NOI TALENTE

De curind, s-a încheiat faza regională a celui de al VI-lea concurs al formațiilor artistice de amatori de la orașe și sate, la care au participat formațiile fruntașe promovate la etapele raionale. Desfășurată în cadrul multiplilor acțiuni cultural-artistice, organizate în cinstea celei de-a 40-a aniversări a partidului nostru, această fază de concurs a constituit o entuziastă întrecere a artiștilor amatori care au transformat cele aproximativ 300 spectacole prezentate în peste 60 de centre ale țării, în puternice manifestări de dragoste și atașament pentru partid, pentru întimpinarea glorioasei aniversări cu noi succese în muncă.

În cîntecele și programele lor, artiștii amatori au dat glas dragostei și recunoștinței poporului față de partid, au oglindit entuziasmul cu care oamenii muncii din țara noastră luptă pentru realizarea sarcinilor trasate de cel de al III-lea Congres al P.M.R. În repertoriul tot mai actual al formațiilor corale au fost prezentate cele mai valoroase cîntece despre partid („Părinte drag,

M. NISTOR

Directorul Casei Centrale a Creației Populare

partid iubit“, „Te cînt partid“, „Partidul“, „Să fii partidului oștean“ etc.); noi și valoroase cîntece despre patrie („Republică măreață vatră“, „Din temelii noi te-am clădit“); cîntece de muncă și de viață nouă („Bucurie-n colectivă“, „In gospodărie“, „Sirba colectivizilor“ etc.).

În dorința de a întipina aniversarea partidului nostru într-un chip cît mai sărbătoresc, unele formații corale s-au prezentat la această etapă de concurs cu lucrări originale, create în bună măsură de dirijorii acestor coruri, cum ar fi de pildă: „Pe plaiuri hunedorene“ (Combinatul siderurgic Hunedoara), „Hidrocentrala de pe Argeș“ (căminul cultural din Domnești-Argeș) etc.

Alături de coruri, brigăzile artistice de agitație sînt abordat în programele lor cele mai variate aspecte din măreața operă de construire a socialismului, cele mai actuale teme inspirate din munca și viața nouă a țărănimii muncitoare, din lupta acestora pentru continuă dezvoltare și consolidare a sectorului socialist al agriculturii. Mărirea fondului de bază, dezvoltarea multilaterală a gospodăriilor agricole colective, prin crearea de noi ramuri anexe, dezvoltarea sectorului zootehnic, creșterea nivelului de viață al colectivizilor, au constituit teme centrale ale brigăzilor de agitație din Mădăraș-Crișana, Peceneaga-Dobrogea, Ivești și Insurăței-Galați, Negrești-Bacău și altele.

Paralel cu îmbogățirea tematică a repertoriului, artiștii amatori au obținut succese și în ceea ce privește creșterea nivelului de interpretare. Preocuparea pentru continuă dezvoltare a gustului artistic al maselor, pentru educația estetică a acestora, s-a concretizat și mai mult în actualul concurs, prin prezența unui număr de peste 40 de orchestre semisimfonice și simfonice, formații de operetă și soliști care au avut în repertoriu lucrări clasice specifice genului (cantați, arii din opere și operete etc.).

Valorificarea creației populare și îndeosebi a folclorului nou, contemporan, în suitele corale, în repertoriul soliștilor sau în programele brigăzilor artistice de agitație, este un fapt care de asemenea s-a remarcat cu prilejul diferitelor etape de concurs.

În prezent, formațiile artistice ale așezămintelor culturale fruntașe pe regiune se pregătesc intens pentru un examen și mai înalt, confruntarea interregională care va avea loc în perioada 15 iunie-15 iulie.

Alături însă de aceste formații fruntașe care prin valoarea lor și-au cîștigat dreptul de a merge mai departe, la faza interregională, trebuie să ne preocupe tot atît de mult și activitatea acelor formații care nu au promovat la etapele superioare ale concursului. Nu trebuie scăpat din vedere faptul că la prima fază de concurs, intercomunală și interîntreprinderi, s-au întrecut peste 24.000 de formații artistice de amatori de la orașe și sate, care reunesc sute de mii de artiști amatori muncitori, tehnicieni, țărani colectivisti, întovărășiți și intelectuali ai satelor.

Secțiile de învățămînt și culturale ale sfaturilor populare, casele regionale ale creației populare, casele raionale de cultură, caminele culturale, vor trebui să găsească formele și mijloacele cele mai corespunzătoare și mai eficiente pentru permanentizarea activității tuturor acestor formații participante în actualul concurs. Organizarea unor întreceri artistice pe plan raional sau regional, ștafetele cultural-artistice, schimburile artistice între echipele din satele învecinate, oferă posibilitățile sporirii numărului de spectacole și spectatori, dezvoltării necontenite a activității artistice de amatori, care trebuie să devină tot mai bogată și mai cuprinzătoare.

TINERETE

N-am fost obișnuiți dintotdeauna
Lumina rampei să ne scalde fața
Și nu ne-au fost senine ca acum
Căutătura, doinele și viața.

De jale și de oi se scutură
Doinirile, ca pomul de omizi.
Ni-s cîntecul și jocul azi comoară,
Is ale vieții de beșug — oglinzi.

Ni-s pașii astăzi mlădiază în hora
Unitei munci pe rodnică tarla
Și de aceea drag ni-i tuturor
Partidul să-l cîntăm și patria.

Căci dulcea tinerețe nesecată
Și prospețimea noului folclor
Purced de-aici, din viața-mbelsugată
Al împlinirii nesecat izvor,

N. CULCEA

„CÎT TRĂIEȘTI INVEȚI!“

Dacă-l întâlnești pe Gheorghe Dogaru pe stradă, desprins din peisajul atât de familiar lui, al grajdului pentru tineret taurin, te încearcă întrebarea: „Oare el, un om atât de mic și pipiriu, să fie printre cei mai vestiți îngrijitori din partea locului?“ Dar e de ajuns să-l afli lângă „animalele lui dragi“, ca să-l vezi transformat într-un adevărat argint viu.

— Nu zic nu, o fi și dragostea de animale, dar mai e ceva. Omul cît trăiește învață. Uite, eu lucrez aici de la început, din 1953, de cînd am intrat în colectivă, așa că am căpătat oarecare pricepere. Dar foarte des îmi dau seama că nu sînt a toate știutor. Nu mai departe decît acu' o săptămînă, am văzut la film un jurnal despre creșterea tineretului bovin, care m-a uns pe suflet.

— Apoi spune-i 'mnealui cum a fost cu filmul cu însămînțările artificiale — sare în vorbă un om mă-tăhălos, cu o furcă în mină.

— No, mai dîntîj să vă cunoașteți. Dînsul e Ion Anton, îngrijitor mulgător. Lotul lui de vaci e alături.

— Mai înainte, pe la noi, oamenii nu prea vroiau să audă de însămînțare artificială la animale. La cursurile zootehnice pe care le-am făcut cu tovarășul medic veterinar Florea Panait și la lecțiile practice de la grajdul de pe pășunea Heustall, după mulgere, furajare, îngrijire am învățat și despre reproducție. Interesul era stîrnit. Am vorbit cu tovarășii din Hărman, unde metoda a dat rezultate bune. Tocmai atunci și doctorul a umbat și a făcut rost de un film despre însămînțarea artificială.

— Ne-am dus cu toții de la zootehnie, și mulți alții din comună. Ce să-ți mai spun, acum sîntem cu toții lămuriiți — întărește Gheorghe Dogaru.

— Tot de la cele învățate la cursurile zootehnice despre îngrijirea animalelor se trage și faptul că n-am fost nevoiți să sacrificăm vreunul din cauză de boală. Ba chiar la treaba asta sîntem printre primele colective din raion.

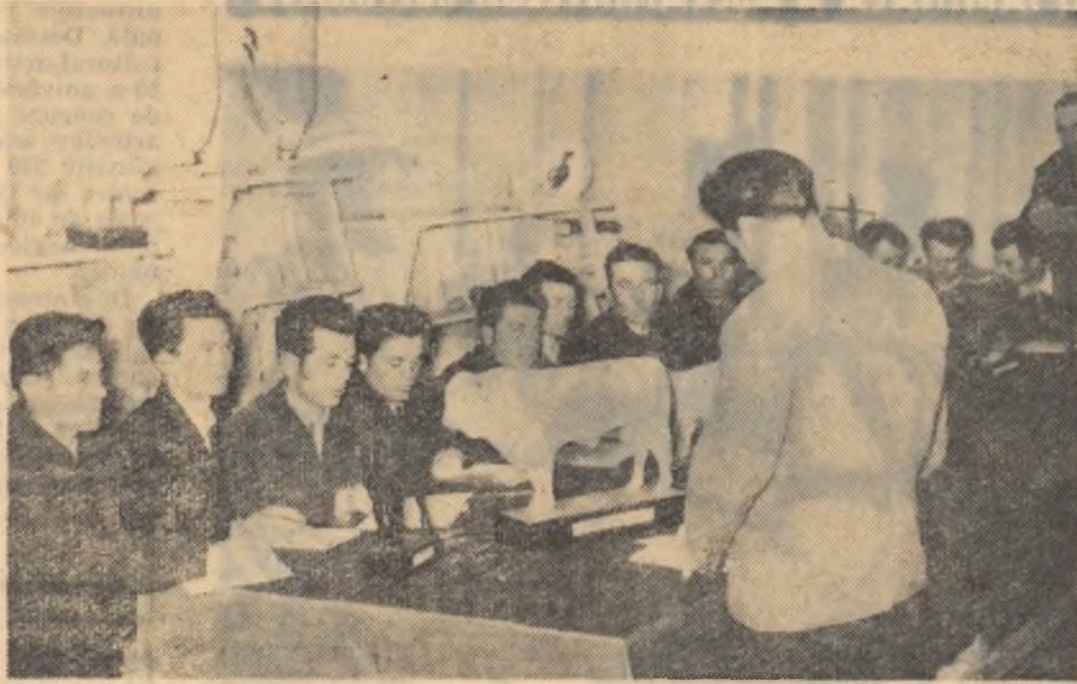
— Dreptu-i Antoane! Acum nu mai gîndește nimeni: „țaiem vițelul și facem bani“. De asta s-au făcut și niște caiete după care se urmărește cum se dezvoltă fiecare animal.

— Și după ce scoatem vitele la pășune, toți vom merge la o școală de specializare.

— Da' de fapt ce-o să scrii dumneata la gazetă?

— Despre cele ce mi-ai spus dumneata, bade Gheorghe: că „omul cît trăiește, învață“.

V. DUMBRAVĂ

La g.a.s. Moșneni, oraș Constanța, se organizează periodic cursuri de pregătire a îngrijitorilor de animale de la gospodăriile agricole colective din raionul Negru Vodă

La UN CENTRU de RADIOIFICARE

Oglindirea celor mai de seamă aspecte din viața și preocupările sătenilor, rolul activ în creșterea potențialului economic al gospodăriilor agricole colective sînt caracteristici de netăgăduit ale emisiunilor centrului de radioificare din Feldioara.

Tocmai strînsa legătură cu viața îi face pe cei aproape 2.500 de abonați ai centrului să se apropie în fiecare zi cu atîtă interes de difuzoare la ora cînd începe emisiunea locală.

„În comună avem forțe suficiente: cadre didactice, medici, ingineri, tehnicieni — arată utemista Silvia Posna, responsabilă centrului. — Lucrul cel mai important este însă să găsim direcțiile principale înspre care să ne îndreptăm acțiunile la momentul respectiv, să nu ne risipim eforturile în fiecare emisiune pentru lucruri neesențiale. Un neprețuit sprijin îl primim prin îndrumările date de comitetul comunal de partid, care analizează cu regularitate activitatea centrului de radioificare“.

Urmînd aceste îndrumări, în ultimul timp în programele difuzate s-au inclus tot mai multe emisiuni legate de creșterea animalelor și de îmbogățirea cunoștințelor celor ce lucrează în acest domeniu. După popularizarea Hotărîrii C.C. al P.M.R. și Consiliului de Miniștri cu privire la creșterea numărului de animale în gospodăriile agricole colective, s-au organizat cîteva emisiuni pentru prelucrarea ei. Mulți colectivîști și-au spus cuvîntul în fața

microfonului despre însemnătatea Hotărîrii, despre grija pe care o acordă partidul pentru dezvoltarea gospodăriilor agricole colective, despre felul în care au ei de gînd să răspundă sarcinilor ce le stau în față. Sumarul emisiunilor s-a îmbogățit cu noile rubrici „Medicul veterinar vă sfătuiește“ și „La microfon — zootehnistul“, în cadrul cărora utilizînd exemple de la locul de muncă, medicii veterinari Vasile Moldovan și Traian Turcea, tehnicianul Ion Șimon și alții dau indicații despre îngrijirea științifică a animalelor, despre apărarea sănătății lor etc. Pentru ca sătenii din Hălchiu, Hăghig, Crisbav și celelalte comune afiliate la rețeaua locală de radioificare să cunoască metodele de muncă din unitățile frunțase de prin partea locului și rodul lor, s-au inițiat, prin intermediul stației adevărate schimburi de experiență. Au fost popularizate metodele prin care la G.A.S. Feldioara s-au obținut 3.120 litri lapte pe cap de vacă furajată, iar într-o emisiune din ultimele săptămîni s-a vorbit despre grajdul cu stabulație liberă, mulsul electric și despre felul în care își organizează munca în fermele de animale colectivîștii din Bod.

„Emisiunile legate de zootehnie ne sînt tot atît de folositoare pe cît au fost cursurile zootehnice ținute la gospodărie“. Într-adevăr, pentru cei ce au ascultat emisiunile transmise, afirmația mulgătorului Alexandru Coman nu pare nicidecum hazardată. Numai în cîteva din zilele acestei luni, inginerul Pavel Osaci, Victor Popovici sau inginerul Dumitru Vișa au vorbit despre „Îngrijirea pășunilor și fînețelor“, „Mijloace pentru creșterea producției de lapte“, „Mărirea producției de furaje“, neuitînd să-și axeze expunerile pe exemple concrete și pe metode aplicabile în comună. În rubrica permanentă „Vești din gospodăriile agricole colective“, se acordă, de asemenea, o importanță deosebită problemelor legate de sectorul zootehnic.

Din activitatea stației de radioificare din Feldioara ar putea trage unele învățăminte prețioase și căminul cultural „Tudor Vladimirescu“ din comună.

Faptul că în domeniul muncii artistice s-au repercutat succese cu ocazia celui de al VI-lea concurs al echipelor artistice de amatori, că s-a format un cor de 80 persoane vestit în întreg raionul, că echipa de dansuri și fanfara sînt de asemenea la înălțime, sau frumoasa expoziție de artă populară — constituie fără îndoială realizări ale căminului cultural. Dar acestea nu trebuie să fie umbrite de lipsa de preocupare din ultimul timp pentru manifestările legate de întărirea economico-organizatorică a G.A.C. „23 August“ în general și de dezvoltarea sectorului zootehnic în special. Cele peste 20 de cadre didactice, ca și ceilalți numeroși intelectuali din comună, care au sprijinit cu multă dăruire cursurile agro-zootehnice (desfășurate la gospodărie), cercurile de cultură generală și alte manifestări, pot fi antrenate cu bune rezultate și în această direcție.

VLADIMIR PANĂ

În 4 rînduri

Mulgătoarea Maria Ar-năuț de la G.A.C. Prejmer a îngrijit în mod deosebit o vițică plă-pîndă.

M-a-ngrijit Maria, iaca,
A zis mulțumită, vaca
Și trecînd pe loc la fapte
Dă șiștarul plin de lapte.

★

Îngrijitorii de vaci de la G.A.C. Hărman au dobîndit temeinice cunoștințe din cărțile de specialitate.

Citit-au cărți și mași și grele
Pin-au scos untul din ele.
Acu-s convinși de-un amănunt
Că și din cărți se scoate unt.

★

Membrii brigăzii a II-a zootehnică din G.A.C. Hărman au avut un schimb de experiență cu membrii brigăzii a I-a.

În întîlnirea care-a fost
Ei dat-au muncii lor de rost
Și-acum se-trec, muncînd cu spor,
Chiar și cu-„nvățătorii“ lor.

I. TERBESCU

MICA PUBLICITATE Pierderi

Pierdut plan de muncă pe trimestrul II. (Gurile rele spun că nici n-ari existat). Găsitorul bună recompensă la căminul cultural „Ștefan Gheorghiu“ din Prejmer.

Pierdut din vedere orice iel de manfestare în legătură cu întărirea sectorului zootehnic al gospodăriei colective. Cum e vorba de o boală mai veche (nici la cercul agro-zootehnic nu s-a expus vreo temă din zootehnie), cine-i găsește remedii să se adreseze de urgență la căminul cultural din comuna Apold (Sighișoara).

Pierdut bunul obicei de a populariza, a organiza prezentări, recenzii și lecturi ale cărților cu caracter zootehnic. Găsitorul dau în schimb însemnate cantități de „seri de basme“ E Flușca, bibliotecară Feldioara.

Acu-n programul nostru, vă dăm destule lapte,
Cu brigadierii de trunte, ori mulgători de lapte
Frunțași muncînd cu rîvnă ei planul depășesc
Și-n felul asta-ntr-una minutul prețuiesc.
De pildă, Tohăneanu și Eli Ion și Nan
Trei mii de litri lapte vor mulge-n acest an
De fiecare vacă, deci două sute-n plus.
Și planul și-l vor face așa cum și-au propus.

Un minut, o știm din plin
Nu e mult, dar nici puțin.
Nu-i puțin de-l folosești
Și e mult de-l risipești.
Ieri și azi cite-un minut
Fac șirag de timp pierdut.

Cu Ion îngrijitorul
De la cai, ce-i de făcut?
Căci cu dînsul nu e vorba
Să nu piardă un minut.
El într-una pierde vremea
Nu cu ceasul, cu toplanul
Și dacă-l lăsăm în pace
O s-o piardă și cu anul.
Poate critica aceasta
Ce i-o facem să-i ajute
Să măsoare și el vremea
Nu în zile ci-n minute.
Să putem apoi să spunem:
„Nu-i Ion cel din trecut,
Ci e altul care știe
Cît preț are un minut“.

Fragment din noul program al brigăzii artistice de agitație a căminului cultural din comuna Hărman

Un însemnat izvor de venituri:

CREȘTEREA OILOR DE RASĂ SUPERIOARĂ

Colectiviștii din Straja, raionul Negru Vodă, vorbesc cu vădită mândrie de rezultatele obținute de ei în creșterea oilor. Și e firească această mândrie a lor, deoarece turma de oi le aduce an de an venituri din ce în ce mai însemnate. Știind de vorbă cu ei, vei auzi deseori pomenind cifre despre producția de lână și de lapte, despre depășirea planului la miei. În vorbele lor vei desluși stimă și prețuire pentru harnicia lucrătorilor de la ferma de oi, vei auzi deseori amintind numele lui Pantelimon Militaru, al lui Constantin Ciobanu și al altor lucrători din acest sector.

— Am pornit de la 137 de oi în 1957, iar azi avem o turmă care numără 2.447 de capete — spune președintele gospodăriei. Și între aceste două cifre, tovarășul Pantan Ion îți înfățișează întreaga

tare, pe care se cultivă, în parcele de câte 8—10 hectare, seacă și orz, iarba de Sudan și alte plante. Inginerul gospodăriei, tovarășul Mihai Ștefan, spune despre acest conveer că este un fel de „supapă de siguranță”, deoarece în cazul timpului nefavorabil, cind oile nu pot ieși din saivan, li se asigură masă verde din conveer.

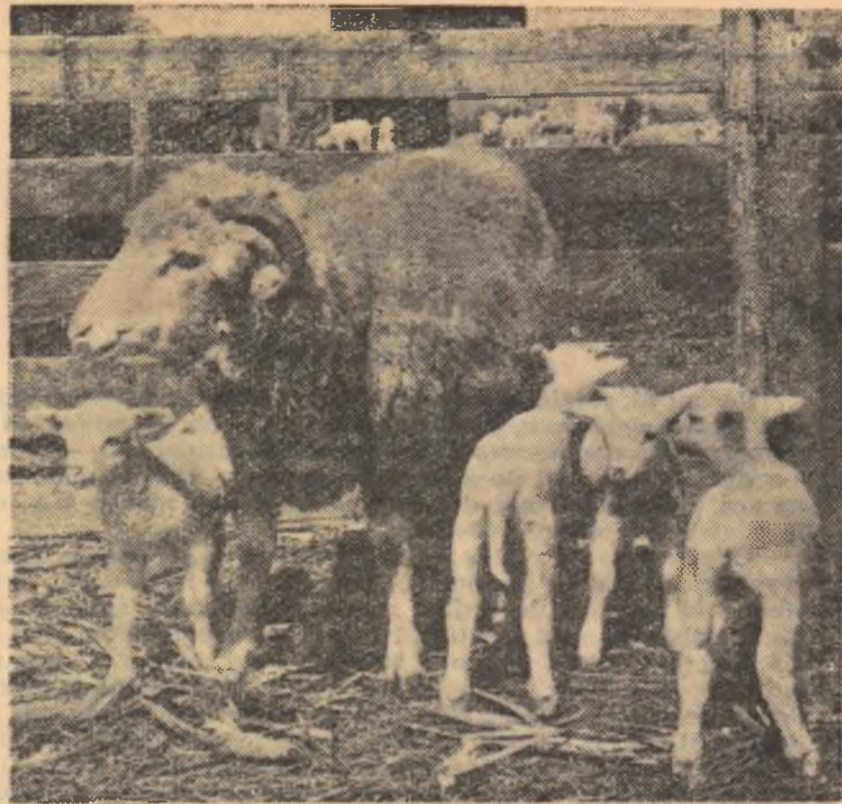
Intr-o încăpere mică, luminoasă, a uneia din clădirile gospodăriei, am întâlnit un om în halat alb și bonetă albă pe cap. Ședea la o măsuță, minuia un microscop, urmărind atent și încordat ceva pe o placă de sticlă. Era colectivistul Florea Moroiu, unul din cei doi operatori la însămințări artificiale, școlariști de gospodăria colectivă. Intrând în vorbă mi-a ținut o adevărată prelegere despre avantajele însămințărilor artificiale.

pricepuți, cu dragoste de animale și s-a străduit să-i permanentizeze în această muncă. Unii dintre crescătorii de oi ca Pantelimon Militaru, Velicu Bolboasă și alții, lucrează la această fermă de mulți ani. Aceasta face ca ei să-și îmbogățească experiența în creșterea și îngrijirea oilor, să se specializeze. Un puternic stimulent pentru sporirea producției la ferma zootehnică a fost și cointeresarea materială a lucrătorilor. Retribuția după produsele obținute, introdusă și la ferma de oi, a contribuit la obținerea de produse din ce în ce mai mari și de calitate superioară. În anul 1960, pentru rezultatele bune au fost premiați cu câte 800—1.000 lei și crescătorii de oi Pantelimon Militaru, Barbu Marian și Constantin Ciobanu.

Instruirea profesională a colectivității care se ocupă cu creșterea de seamă în gospodăria din Straja. „Lecțiile la cercurile agrozootehnice, consfătuirile de producție organizate cu regularitate la ferma de oi au adus o contribuție de seamă în realizarea și depășirea planului” — spune inginerul gospodăriei.

Doctorul veterinar Bălașa Dumitru a ținut lecții despre îngrijirea oilor în perioada fătării, despre bolile oilor, iar inginerul gospodăriei, Mihai Ștefan, un tinăr entuziast și pasionat în meseria sa, deși este inginer agronom, studiază împreună cu brigadierul zootehnic Tăbircă Marin „Efectul însămințărilor artificiale la oi”.

Sînt mîndri și bucușii colectivității din Straja de rezultatele obținute în creșterea oilor, dar ei nu se opresc aici. Sînt hotărîți să obțină rezultate și mai mari în acest domeniu. Lucrătorii de la ferma de oi și-au luat angajamente sportive pentru anul 1961. Ei vor să obțină, printre altele, în medie câte 3.800 kg. lână de cap de

Oaia cu numărul matricol 235 cu cei patru miei gemeni.

Cum trebuie organizată și efectuată tunderea oilor

În țara noastră tunderea oilor se desfășoară de la 15-20 mai la 20-25 iunie, în funcție de starea timpului. În regiunile muntoase, de regulă, trebuie să înceapă cu 2-3 săptămîni înainte de urcarea oilor pe munte, timp în care lîna mai crește, evitîndu-se îmbolnăvirile din cauza eventualelor ploii reci.

Tunderea oilor este bine să se facă într-o parte uscată, curată și dezinfectată a saivanului, sau alt adăpost, suficient de încăpător atît pentru turma de oi care urmează a se tunde în ziua respectivă cît și pentru depozitarea sacilor de lînă. Gospodăriile care sînt înzestrate cu agregate electro-mecanice vor controla starea de funcționare a lor, făcînd totodată și un instructaj cu tunzătorii în vederea desfășurării muncii fără accidente, la oameni sau animale.

Înainte de începerea tunderii, oile vor fi examinate atît pentru calitatea lînii (bonitare), cît și în privința sănătății. Animalele bolnave de rîie sau alte maladii infecto-contagioase se tunde separat. De asemenea, pentru evitarea îmbolnăvirilor, de multe ori mortale din cauza manipularii animalelor în timpul tunsului, se recomandă ca înainte au 12-24 ore să fie hrănite într-o măsură foarte redusă sau de loc.

Tunderea se face cît mai aproape de suprafața pielii și dintr-o singură mișcare, pe o porțiune cît mai lungă, evitîndu-se trecerea cuțitului de mai multe ori pe același loc. În acest fel se înlătură forfecarea (tocarea) lînii și deci scurtarea și declasarea ei. Tocarea lînii produce o pierdere de aproximativ 200-300 grame lînă pe cap de animal. De aceea, pieptenele și cuțitul mașinii sau foarfecile trebuie să fie bine ascuțite. În timpul tunsului pielea se va întinde ușor cu mîna în urma mașinii pentru îndreptarea pliurilor și pentru a nu prinde și tăia și porțiuni de piele, care pot deveni căi de infecție microbiană pentru animal. După ce s-a tuns lîna de pe cap, picioare, uger, coadă (codinit), oile se așează pe masă. Se tunde mai întîi lîna de pe abdomen, se trece apoi pe partea dreaptă, se tunde crupa, regiunea

coastelor, brațelor și a șpetei, apoi lungul spinării, latura dreaptă și stîngă a gîtului și capului, astfel încît lîna să-și păstreze forma avută pe animal (să rămîină coajocul întreg).

În cadrul aceleiași rase, tunderea se face pe categorii de vîrstă și de sex: batalii, oile sterpe, mioarele, oile mame, apoi se tunde berbecii de reproducție. Tunsul trebuie efectuat în maximum 10-15 zile.

După tundere, atît oile cît și lîna se cîntăresc, datele fiind absolut necesare pentru lucrările de selecție în vederea ameliorării turmei. Se controlează cu atenție animalul și acioiu unde se observă tăieturi ale pielii se ung cu tinctură de iod sau creolină în soluție 5 la sută. Se taie unghiile și se reteză virful coarnelor la berbecii sau oile la care creșterea este anormală. Animalele tunse nu se trec imediat la regim alimentar abundent, ci se vor ține mai întîi pe pășuni mai sărace și cît mai aproape de adăposturi, mai ales dacă vremea este prea schimbătoare. După 10-15 zile de la tundere, oile se îmbăiază în soluții diferite (tentoxan, leșie de tutun etc.) în scopul prevenirii și combaterii scabiei.

Coajocul de lînă se întinde cu suprafața murdară pe patul cu ochiuri de șirmă și se repartizează după calitate (finețe, lungime, uniformitate, grad de curățenie etc.) în clase, fără a fi însă desfăcut în bucăți, apoi se împachetează.

Ing. VASILE TAFTA
I.C.Z.

PRODUCȚII RECORD DE LÎNĂ

Gospodăria colectivă „Crișul” din Chișineu-Criș, regiunea Crișana, dispune de o turmă care cuprinde 1.300 de oi cu lînă fină. Anul trecut, de pe urma creșterii oilor, colectivității au obținut un venit de 368.000 lei, ceea ce înseamnă aproape 2.800 lei pe cap de oaie.

Cum s-a ajuns la asemenea rezultate? Mai întîi prin acțiunea de selecționare pentru trecerea la o rasă superioară, apoi printr-o furajare rațională și o adăpostire corespunzătoare. Anul trecut, gospodăria a obținut în medie câte 5.250 kg. lînă, pe cap de oaie, adică în total 6.825 kg. lînă pe întreaga turmă. Unele oi mame și berbeci au dat câte 8.700 și respectiv 10 kg. lînă.

„...Condiția principală pentru realizarea sarcinilor mari în domeniul dezvoltării creșterii animalelor și ridicării productivității lor este asigurarea unei bogate baze furajere. Porumbul pentru siloz, recoltat în faza de lapte-țeară, trebuie să devină furajul principal pentru sporirea producției animale și mai ales de lapte și carne...”

(Din Raportul la cel de al III-lea Congres al Partidului Muncitoresc Român)

istorie a dezvoltării acestui sector. În 1960 turma de oi a adus gospodăriei peste 400.000 lei.

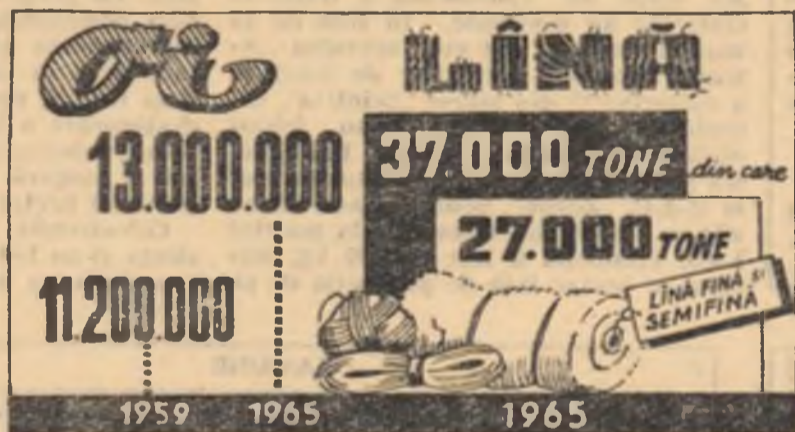
Colectiviștii din Straja au deci destule motive să fie mîndri și bucușii de aceste rezultate. În anul 1960 s-au obținut 3.300 kg. lînă în medie de fiecare oaie, față de 2.800 kg. cît prevedea planul, iar un lot de 200 de oi a dat fiecare cite 4.800 kg. lînă. Producția de lapte a atins 51 litri pe cap de oaie. Acestea și alte rezultate obținute în sectorul ovin nu au picat așa de-a gata. Realizările obținute de colectivității din Straja în creșterea oilor sînt rezultatul unei munci stăruitoare și pricepute și a unui șir de măsuri luate de consiliul de conducere al gospodăriei.

Asigurarea unor adăposturi corespunzătoare are un rol deosebit în obținerea unor producții sporite la animale. Consiliul de conducere a dat atenția cuvenită acestei probleme, construind trei saivane pentru 1.600 de capete, iar în prezent se lucrează la terminarea unui nou saivan pentru 800 de oi.

Asigurarea furajelor necesare și de bună calitate pentru turma de oi este o altă grijă permanentă a colectivității. Cele 72 hectare pășune naturală de care dispune gospodăria se curăță, se boronesc și se gunoiesc în fiecare primăvară. Și nu numai atît. Pentru asigurarea în permanență a furajelor verzi pentru turma de oi, gospodăria a organizat un conveer verde. Anul acesta conveerul cuprinde 50 hec-

Vorbea ca un adevărat specialist, folosind expresii științifice de parcă ar fi studiat o viață întreagă, cu toate că ani de zile a fost argat pe la chiburi, iar microscopul l-a văzut pentru prima dată doar cu doi ani în urmă, la cursul de operatori.

— Prin însămințări artificiale — spunea tovarășul Moroiu — noi obținem multe avantaje. Mai întîi se trece mai rapid la îmbunătățirea rasei, adică la merinorizare. Se fac

apoi economii. În locul berbecilor se pot ține oi care consumă mai puțin și produc mai mult. La noi în gospodărie toate oile au fost însămințate artificial. Rezultatele: planul de miei a fost depășit cu 125 de capete, 200 de oi au avut fătări duble, iar oaia cu matricolul nr. 235 a fătat patru miei sănătoși.

Pentru ferma de oi, consiliul de conducere a ales oameni

oie și 112 miei la suta de oi. Harnicia și măiestria colectivității din Straja în creșterea oilor, hotărîrea lor de a obține rezultate și mai bune, cheazăuiesc dezvoltarea continuă a creșterii oilor în această gospodărie, succesul luptei lor pentru producții mereu sporite.

I. R.

În revista noastră din 10 august 1960 s-a arătat, într-o caricatură, că tehnicianul veterinar Kobay Arpad din comuna Cizer, raionul Zalău, a tratat o junincă de „gâlbează” cînd în realitate aceasta își schimba dintii de lapte. Se vede însă treaba că tovarășul Kobay n-a învățat din cîtlică și a făcut-o iar de... oaie. Corespon-

denul nostru Sonia Ioan relatează despre un fapt petrecut recent. În timpul serviciului, cînd agentul veterinar trebuia să fie într-o comună vecină, a fost găsit acasă dormind. „Președintele statului îl întrebă: — Ce-i cu tine Kobay? — Ce să fie, sînt bolnav de nu mă mai pot ține pe picioare...”

Atunci președintele statului aduce de îndată medicul de circumscripție care a constatat că boala tovarășului Kobay se trage de la... prea multă băutură” Corespondentul nostru ne roagă să-l luăm încă o dată în ghimpi pe agentul veterinar care nu-și face datoria. Ii satisfacem rugămintea.

— Hait! Să știi că m-a mirosit!!

MIHAIL SADOVEANU — laureat al Premiului Internațional Lenin

Vestea că printre cei 7 laureați ai Premiului Internațional Lenin pe 1960, reprezentanți de seamă ai popoarelor lor, se numără și maestrul Mihail Sadoveanu, a fost primită în țara noastră cu legitimă satisfacție și mândrie. Și nu numai în țara noastră. „Pot să vă asigur, dragă prietene — spunea acad. D. V. Skobeljin la festivitatea înmînării înaltei distincții „Pentru întărirea păcii între popoare” — că vestea că vi s-a decernat acest premiu a fost primită cu profundă satisfacție și cu mare bucurie de milioane de oameni de bună credință din întreaga lume.”

Și într-adevăr, opera sadoveană se bucură de o largă răspîndire și prețuire. Eroii sadovenieni — Vitoria Lipan, Nicoară Potcoavă, Mitrea Cocor — sint apropiați cititorilor din mai toate țările lumii. Iar activitatea marelui scriitor clasic român se împletește în mod fericit cu activitatea eminentului activist pe țărîm obștească, luptător inflă-

cărat pentru triumful păcii, președintele Comitetului național pentru apărarea păcii în R.P.R.

„Inimă înaltă distincție talentatului scriitor român — Mihail Sadoveanu, care este cunoscut și iubit în întreaga lume ca un mare umanist. 60 de ani de creație literară, peste 100 de volume de opere literare, mase largi de cititori — acesta este drumul măreț și glorios al laureatului nostru”, sublinia în cuvîntul său acad. D. V. Skobeljin, președintele Comitetului pentru Premiile internaționale Lenin.

Strălucitele scrieri ale maestrului Sadoveanu au fost dintotdeauna purtătorul de cuvînt al nădejzilor poporului.

Pline de un optimism robust, pătrunse de o dragoste fără margini pentru oamenii simpli și de credința nestrămutată în izbînda binelei spre fericirea celor mulți, cărțile lui Mihail Sadoveanu sint un neprețuit tezaur al poporului nostru. Fiecare bibliotecă, din

ILYA EHRENBURG: „Sadoveanu a luptat întotdeauna pentru adevăratul umanism, pentru fericirea omului simplu, pentru pace și frăție”.

GIANCARTO VIGORELLI (Italia): „Sadoveanu are azi dublul merit de a fi știut să pună propria sa mișcare individuală și creatoare în serviciul progresului moral și social al poporului său și al tuturor”.

GYULA ILLYES (R. P. Ungară): „Ceea ce mă impresionează mai mult în scrierile lui Sadoveanu este faptul că el se exprimă, chiar în calitatea sa de perfect intelectual, ca și cînd ar vorbi cu proprii săi eroi, cu țărîni zîși „simpli”. Cu cît a evoluat mai mult, cu atît el a devenit în mai mare măsură „dop”.

orice oraș, sat sau că-tun, cît de îndepărtat, păstrează în ea o pîrticică din acest tezaur din lumina cărui vin să se împărțesească sute de mii de cititori.

Întreaga viață a marelui scriitor-cetățean este o nobilă și necontenită slujire a poporului.

La primirea înaltului premiu, gîndurile laureatului s-au îndreptat către creul scrierilor sale — poporul: „Decernarea acestui premiu cinstește, prin mine, poporul nostru iubitor de pace, dîndu-i îndemn de a lupta mai departe și cu mai multă ardoare pentru stăvilirea tenebrilor războiului”.

Mulțumim maestrului Sadoveanu pentru aceste prea frumoase cuvînte. Cînnuna așezată pe fruntea sa, o considerăm — așa cum spunea acad. Tudor Vianu — „ca o cunună pe creștetul poporului român” și o vom cinsti așa cum se cuvine.

Îi urăm maestrului Mihail Sadoveanu ani mulți și sănătate!

Centenarul Rabindranath Tagore

Rabindranath Tagore s-a născut la 7 mai 1861 și a trăit 80 de ani. Întreaga sa viață și operă, marele scriitor și filozof indian le-a închinat păcii și binelui oamenilor. Glasul său ridicat împotriva nedreptăților sociale, împotriva colonialismului care încătușa încă India, împotriva fascismului și a ațîțitorilor la război, a găsit un larg ecou în toate inimile cinste. Tagore a dăruit poporului său și lumii întregi o operă monumentală: 50 de volume de versuri, peste 3.000 de cîntece, peste 100 de povestiri, peste 30 de piese de teatru și 10 romane. Aniversînd — potrivit hotărîrii Consiliului Mondial al Păcii — împlinirea unui veac de la nașterea marelui poet și gînditor indian, popoarele lumii dătuiesc numele lui Tagore pe monumentul celor mai luminate minți ale omenirii.

TAGORE ÎN ROMÂNIA

L-am văzut pe Rabindranath Tagore: am stat o clipă în raza puternicei lui iradiații personale. Anul 1926 a fost un an de călătorie pentru marele poet. Atinge Europa în Italia, trece de acolo în Franța, în Anglia, în Suedia, Norvegia, în Danemarca, apoi în Cehoslovacia, în Iugoslavia și în Bulgaria. În această din urmă țară, prezența lui Tagore produce o mare senzație publică: școlile își suspendă cursurile, oameni numeroși îl întîmpină în toate drumurile lui și-l conduc la debarcaderul din Rusciuk, de unde vaporeșul românesc îl face să traverseze Dunărea, la Giurgiu, în ziua de 21 noiembrie 1926. Este însoțit de fiul său, inginer agronom, de soția acestuia și de fetița lor, de fiica lui și de soțul acesteia, profesorul Mahalanobis. Trenul conduce mica societate la București. Tagore explică ziaristilor că țările din sud-estul Europei îl interesează în chip deosebit, pentru calea mai liberă către sufletul său, găsită aici. Simtem, în adevăr, țări în care influen-

țele orientului și ale apusului s-au încrucișat mereu în trecutul nostru. Prin poarta Bizanțului au venit către noi multe din efluviiile Asiei milenare.

La București se adună mulțimile în jurul lui Tagore. Poetul rostește la Teatrul Național, în limba engleză, conferința sa despre „Poezia Indiei”. Ziarele îi publică portretul, reportaje despre petrecerea lui printre noi, declarațiile culese de reporteri, extrase din scrierile sale. Este un sol al păcii, al înțelepciunii, al bunătății.

Lumea bucureșteană a încercat o emoție umană în acele zile de la sfîrșitul lunii noiembrie 1926, cînd Tagore a întîrziat cîteva zile în mijlocul ei. Trenul l-a dus, în fine, la Constanța și un vas românesc către Constantinopol, de unde și-a continuat călătoria către patria sa, pe drumul apelor.

Marele călător nu venea în România înainte de a fi cunoscut. Începînd cu anul 1921, se înmulțesc traduceri din opera sa. Fiecare an își aduce recolta de traduceri pînă prin 1933, dată semnificativă. Instalarea național-socialismului, a fascismului, în Germania, cu repercusiunile lui pe toate țărîmurile Europei însingurate, întrerupe pentru o clipă mesajul de pace al poetului. Se traduce pe rînd, în romîneste, „Mama și copilul”, „Lumina ochilor”, „Grădinarul”, „Nationalismul”, „Prinos de cîntece” (Gitanjali), „Căminul și lumea”, „Madana”, „Sadhana”, „Pietrele flămînde”, „Patima iubirii”, „Fără cătușe”, „Orbire”, multe din poemele și cugetările lui. Rodește și o literatură de articole și studii critice în ziarele și revistele vremii.

Rabindranath Tagore printre noi, audiența întinsă găsită de scrierile sale, corespund unui moment de revizuire a conștiințelor în epoca de după primul război mondial. De curînd, în împrejurările noii orînduirii a Romîniei, numele poetului este din nou pronunțat, scrierile sale sint din nou citite, i se consacră un nou interes. Nouă, celor care l-am văzut și l-am ascultat la București, în 1926, ne place să evocăm pe bătrînul în veșminte lungi, cafenii, cu figura încadrată în părul, în barba lui de nea, cu maril lui ochi privind cu bunătate către lume. Trimisul Indiei a rostit pentru noi cuvinte îngropate adînc în inima noastră.

Acad. TUDOR VIANU

Chemare*

de RABINDRANATH TAGORE

Prin zbruciumata istorie a omenirii Bintiue vîntoasele pietrii,
Vezi cum în praf și pulbere zac
Mărețele turnuri ale gîndirii,
Vezi călcate-n picioare de prădători
Ale Omului neprețuite comori,
De martiri dobîndite veac după veac.

Voi, tinere popoare, veniți toate
Porniți la lupta pentru libertate,
Ridicați, neînvînsă, flamura credinții,
Durați poduri pe care viața să treacă
Peste lumea ce-n milul urii
se-neacă —
Pășiiți pe calea biruinții!

Nu vă plecați grumazul sub povara
Batjocurii, nu-ngăduiți ocara,
Nu-și află în minciună, viclenie,
Sălăzul ei a Omului mîndrie,
Si nu lăsați să-l calce în picioare
Pe cel ce-i slab acela ce-i mai tare,
La nedreptăți privește, nepăsător,
Doar cei ce vor să scape pielea lor.

Versiune romînească de
M. DJENTEMIROV

* Poem scris după încheierea acordului de la München, în 1938, prin care puterile occidentale dădeau mină liberă hitlerismului războinic.

E. A.

Emil Isac — 75 de ani de la nașterea sa

Acum 75 de ani, la 17 mai 1886, în casa unui vestit jurist ardelean s-a născut Emil Isac, cel ce avea să devină poetul de o rară sensibilitate, cîntăreț al vieții poporului său. „Talentul nu este un merit, este o datorie grea, față de poporul tău”, spunea el adesea tinerilor care căutau prețioasa-i prietenie. Concepțiile sale generoase, dragostea față de oamenii simpli și nevoiași, refuzul de a cînta „trecutul boierilor” i-au adus ura criticilor oficiale care, atunci cînd nu-l ataca direct, învăluia opera sa în tăcere. Dar această atitudine i-a adus simpatia poporului, prietenia poetului revoluționar Ady Endre, prețuirea oamenilor cinstiți.

Ca poet, are fericirea să publice în revista care a găzduit în coloanele sale primele poezii ale lui Eminescu — „Familia” — condusă de Iosif Vulcan. Mai tirziu, prin 1912, colaborează la ziarul „Romînia Muncitoare”, editat de I. C. Frimu, fruntaș de seamă al mișcării muncitorești din țara noastră. Emil Isac a adus în poezia noastră o notă nouă, originală, plină de simțire. Pe calea — spinoasă pentru muze în vremea stăpînirii burghezo - moșierăști — a pășit cu „doina cea mai doină”. Așa își mărturisește poetul în poezia intitulată „Ego homo”) legătura sa trănicioasă cu poporul, izvoarele populare ale inspirației sale. Ţelul său poetic a fost acela de a arăta oamenilor că „lumea e bolnavă și rea”, dar că stă în puterea lor să o schimbe.

Poezia lui, pînă în anul 1944, e străbătută de un ascuțit accent de revoltă, demascator al realităților crude în orînduirea burghezo-moșierăască.

De cîtă bucurie vibrează însă pana poetului cînd descrie viața luminoasă din anii noștri! În poezia lui de după 23 August 1944 răzbate o notă triumfală. „Oamenilor, o nouă lege învățăm: socialismul, comunismul...” (din „Ascultați oamenii”). Încă înainte, poetul prevestise orînduirea nouă, pe care o dorea din toată inima. În poezia „Viitorul” el spune: „Vine un nou soare / Vine o dimineată mare...”, iar „Acelora ce suferă acum” le arată că... „al vostru va fi: pămînt și casă” (din poezia „Acelor ce suferă”).

Ca unul care semnase încă în 1919 manifestul anti-războinic lansat de grupul lui Barbusse „Clarté”, Emil Isac rămîne credincios pînă la moarte luptei pentru pace. În poezia sa imaginile devin mai viguroase, accentele mai aspre atunci cînd în numele întregii omeniri condamnă pe cei ce uneltesc împotriva păcii. El cheamă milioanele și sutele de milioane de oameni să spună nu! războiului: „Vrem pace, căci pacea este țărîna noastră”.

Doina poetului ardelean, răpus acum 7 ani de o boală nemiloasă, s-a dovedit pe deplin a fi „doina cea mai doină” — în zilele noastre cînd coardele lirei lui au putut vibra cu adevărat liber.

LA CONACUL DE-ODINIOARA

(Fragmente)

de EMIL ISAC

La conacul de-odinioară
O călească nu s-oprește,
Și prințesa nu coboară,
Cerșetorii nu cerșește.

Dar la geamuri, rid copiii
Și cîntarea e zglîobie,
Ce s-a întimplat aici?
Ce poate-n conac să fie?

Nu stai slugi tîmizi la poartă
Cu privirea aplecată,
Poate e stăpîna moartă
Ori în alte țări plecată.

În conac intrat-a viața,
Sclavii s-au tăcut stăpîni,
Și nu pleacă dimineata
Vinători cu slugi și cîini.

(1955)

Alianță peticită

Cu ocazia recentei sale vizite în S.U.A., primul ministru englez Macmillan a vorbit mult despre necesitatea „unității” blocului Atlantic și mai ales de necesitatea „unității” dintre S.U.A. și Anglia. Vorbele spuse cu acel prilej au avut menirea să prezinte în culori trandafirii realitatea existentă în relațiile americano-englize. Ele n-au putut înlătura însă marele divergențe existente între S.U.A. și Anglia. Dimpotrivă, aceste divergențe s-au ivit chiar în cursul convorbirilor dintre Kennedy și Macmillan, când președintele S.U.A. i-a spus verde premierului englez că Anglia trebuie să respecte, după cum afirmă ziarul „Times”, „principiul hegemoniei Statelor Unite în Occident”. Aceasta înseamnă că Anglia trebuie să se mulțumească cu rolul de vioară a doua în orchestra țărilor occidentale.

Divergențele dintre S.U.A. și Anglia pe de o parte ca și dintre S.U.A. și celelalte țări membre ale pactului N.A.T.O. pe de altă parte, au ieșit și mai puternic la iveală cu ocazia recentei sesiuni a Consiliului N.A.T.O. ținută la Oslo, capitala Norvegiei. Comentând rezultatele acestei sesiuni, multe din zările din Occident sînt de părere că pactul agresiv N.A.T.O. este o alianță peticită, roasă de o serie de contradicții. N.A.T.O., scrie de pildă ziarul „New York Times”, „se află într-o situație periculoasă de destrămare”, iar zia-

rul vestgerman „Frankfurter Rundschau”, arată că „în edificiul acestei organizații s-au produs fisuri largi” și că „încercările de a se obține promovarea unei politici comune a statelor membre ale acestei organizații s-au terminat printr-un eșec”.

Adîncirea divergențelor dintre țările membre ale pactului N.A.T.O. este și o urmare a scăderii continue a prestigiului S.U.A. pe arena internațională. Aliații S.U.A. se îndoiesc tot mai mult de eficacitatea politicii americane. Guvernul britanic și alte guverne aliatae, scrie de pildă corespondentul din Londra al ziarului „New York Times” manifestă o tendință crescîndă de subestimare a administrației S.U.A. (guvernul Kennedy) ca simbol al Occidentului.

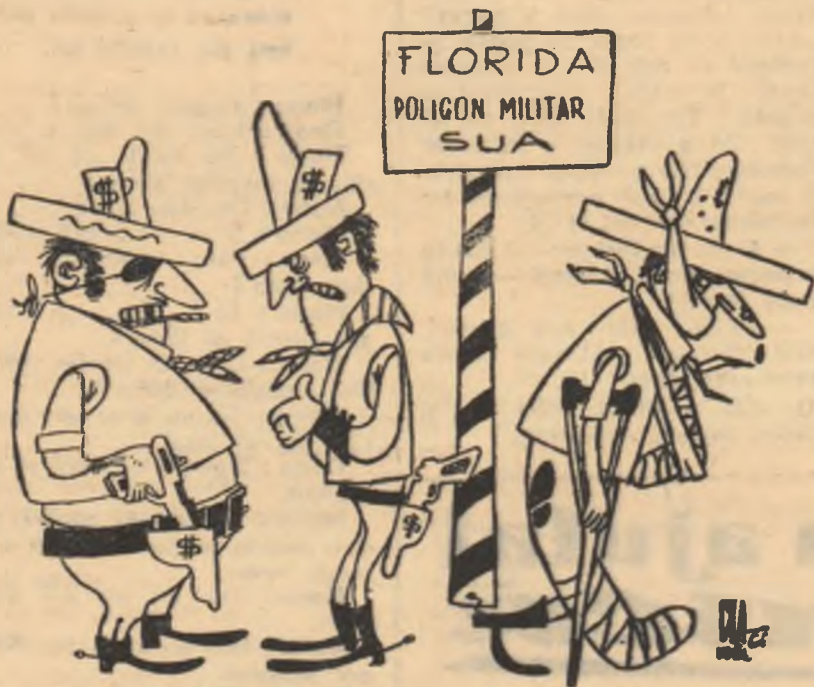
Printre evenimentele recente care au contribuit la intensificarea acestei stări de spirit, Drew Middleton, corespondentul ziarului citat, menționează rușinosul eșec al intervenției americane în Cuba, „divergențele vădite din sinul guvernului american cu privire la Laos”, amestecul Agenției Centrale de Investigații în dezlănțuirea puciului din Algeria etc.

Umilit și compromis pentru faptul că a organizat și sprijinit încercarea de invazie a Cubei, guvernul Kennedy depune acum eforturi de a atrage țările membre ale blocului N.A.T.O. la noile sale acțiuni agresive împotriva Cubei. Aceste eforturi nu par să fie încununate de succes. Cererile formulare de Rusk la Oslo, arată un corespondent al agenției americane „Associated Presse”, nu au reușit să stîrnească prea mult entuziasm pentru această acțiune.

Organizatorii adunării de la Oslo încearcă să ascundă contradicțiile existente între ei sub paravanul isteriei războinice. Aceste încercări nu pot înșela pe nimeni. Opinia publică mondială își dă seama că pactul N.A.T.O. este un pact agresiv, că rezultatele la care au ajuns la Oslo miniștrii de Externe ai țărilor membre ale acestui pact, nu reprezintă decît „cîrpăceli” care nu reușesc să ascundă divergențele existente în sinul acestei alianțe politice.

Neținînd seama de eșecul primei agresiuni împotriva Cubei, guvernul S.U.A. continuă pregătirea contrarevoluționarilor în vederea unei noi invazii în Cuba.

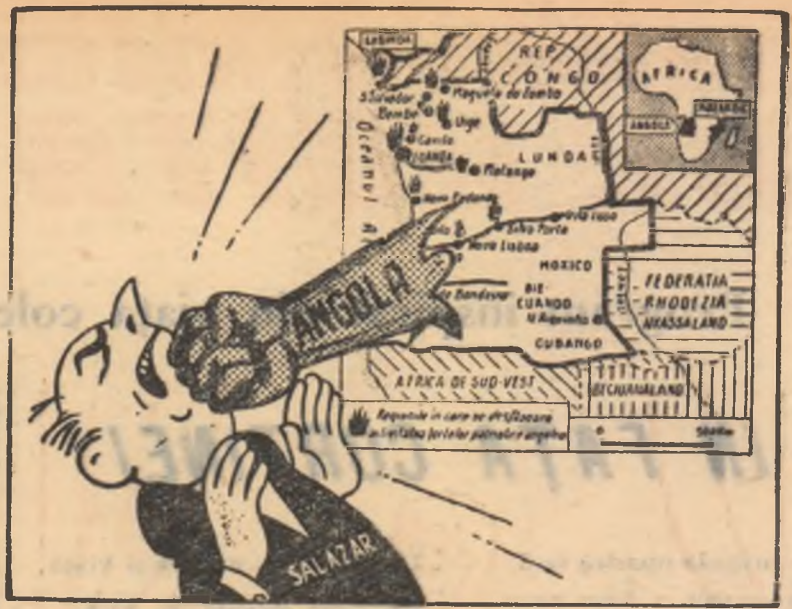
(Ziarele)

— Ne-a anunțat șeful că azi nu se țin lecții, fiindcă are loc parastasul absolvenților dinaintea noastră.

(Desen de N. CLAUDIU)

L. SIMION

Poporul angolez luptă pentru libertate

Angola este o țară uriașă. Pe teritoriul ei de peste 1.200.000 km. p. ar încăpea la un loc Portugalia, Franța, Anglia, Elveția și Italia. Populația Angolei este de aproximativ 4.500.000 de locuitori. Țara aceasta este una din cele mai bogate țări africane. Solul și clima ei sînt foarte favorabile culturilor agricole. În subsol se găsesc diamante, petrol, mangan, cărbune, uraniu etc.

Aceste bogății nu aparțin însă poporului Angolez. Ele sînt jefuite de colonialiștii portughezi, care de aproape 500 de ani stăpînesc în Angola. Metodele folosite de colonialiștii portughezi pentru a-și menține dominația în Angola sînt dintre cele mai barbare. Ele întrec în cruzime tot ce a cunoscut pînă acum arsenalul colonialismului. *Cavalarii*, biciul din piele de rinocer sau *Baramatola*, unealtă de tortură „perfectionată” semănînd cu o paletă de tenis de masă perforată, sînt doar două din uneltele de pedepsire folosite de colonialiștii portughezi.

Munca forțată e în floare în Angola. Băștinașii sînt pur și simplu vînați și dați ca robi plantatorilor europeni, care în felul acesta își asigură mină de lucru ieftină. Munca pe plantații e o adevărată muncă de ocnă. Africanii lucrează aici de dimineață pînă seara tîrziu. Ei nu au nici duminici nici sîrbători. Potrivit datelor revistei engleze „Information Bulletin of African Affairs” la muncile forțate lucrează anual aproxi-

mativ 700.000 de oameni din care 100.000 copii sub 14 ani și 100.000 de bătrîni.

Băștinașii care nu pot suporta această muncă de robi și fug de pe plantații riscă să cadă în ghiarele „gărzii fiscale” speciale. Pe fugarii așteaptă o pedeapsă cruntă. Ei e trimis în insula morții, Saotoma, de unde rar se mai întoarce cineva.

Împotriva acestor stări de lucruri, poporul angolez s-a ridicat în repetate rînduri. Cele mai puternice răscoale populare au avut loc însă începînd cu luna februarie a.c. cînd răscoala din Luanda au atacat închisoarea colonială unde sînt închiși patrioții luptători pentru eliberarea Angolei. Începînd de atunci, din „zona tăcerii” cum este numit imperiul colonial portughez au început să se audă glasuri tot mai puternice care cer libertate pentru poporul angolez. Valul luptei anticolonialiste cuprinde tot mai mult Angola. În prezent, răscoalele cele mai puternice au loc în nordul țării, unde patrioții dau puternice lovituri cîmpilor colonialiști. Potrivit afirmațiilor liderului angolez José Gilmore patrioții au reușit să elibereze pînă în prezent un teritoriu ce se întinde pe o adîncime de 500 km. și pe o lărgime de 350 km. în nordul Angolei.

Colonialiștii recurg la cele mai bestiale represalii. Avioanele lor bombardează pădurile cu bombe incendiare, iar cînd localnicii care s-au refugiat acolo sînt nevoiți să iasă în luminisuri, ei sînt uciși cu mitralierele. Sate întregi au fost literalmente șterse de pe fața pămîntului.

Colonialiștii portughezi mai pot, fără îndoială, să mai ucidă încă mulți angolezi. Ei pot să mai ștergă de pe fața pămîntului încă multe sate angoleze, mai ales că în această acțiune se bucură și de sprijinul Angliei, S.U.A. și altor țări ale blocului agresiv N.A.T.O. Colonialiștii nu vor putea însă niciodată să împiedice eliberarea definitivă a poporului angolez a cărui luptă dreaptă este sprijinită de toate popoarele lumii iubitoare de pace și de libertate.

Țăranii guatemalezi în ghiarele mizeriei

În decembrie 1960 ziorul chilian „El Siglo” scria: „Se știe că de cînd monopolurile din S.U.A. au pus stăpînire pe această țară (Guatemala — n.r.), independența ei se rezumă doar la faptul că are un drapel de stat și un imn național... Incolo, în Guatemala rostuiesc imperia-liștii americani. Ei dictează viața internă și externă a țării”.

Într-adevăr, guvernul generalului Ydigoras Fuentes a adus Guatemala la stadiul de pașalic al monopolurilor nord-americane, condamnînd poporul la o viață trîdnică, mereu în cătușele exploatarei, tiraniei și foametei. Nu-i vorbă, în cei peste 120 ani de existență a statului guatemalez, numai puțini au fost acei ani în care poporul a rîsuflat cît de cît, putînd să ducă o viață omenească. Aceasta s-a întimplat între octombrie 1944 și iunie 1945, timp în care Guatemala a fost condusă de președinții progresiști Juan José Arvalo și Jacobo Arbenz. După ce acesta din urmă a fost răsturnat, în urma agresiunii armate pusă la cale de S.U.A., poporul guatemalez a intrat din nou în robia imperialiștilor americani.

Trustul „United Fruit Company”, denumit de popoarele latino-americane „imperiu bananelor” sau „monstrul verde”, trust ce își are sediul central la Boston (S.U.A.), hălăduiește atotstăpînitor în Guatemala. După răsturnarea președintelui Arbenz, trustul și-a recăpătat cele

159.022 hectare de pămînt expropriate; astăzi „United Fruit” posedă aproape întreg terenul bun de cultură al țării. În plus, în cîrdășie cu societatea petroliferă americană „Standard Oil of New Jersey”, trustul „United Fruit” a cîpătat concesiuni petrolifere în 39 de regiuni guatemaleze.

Din Guatemala răzbat știri despre silnicile la care este supus poporul de satrapia domniei a uneltelor „monstrului verde”. Se știe că după răscoala populară din noiembrie trecut, mii de oameni au fost trecuți

prin foc și sabie de poliție și armată. Chiar ziorul guatemalez „La Hora” a recunoscut că tulburările au luat sfîrșit după ce autoritățile au pus în lanțuri numeroși revoltați din rîndurile țăranilor din localitățile Zacapa și Chiquihula. De asemenea, în timpul demonstrației din 18 decembrie trecut, armata a tras în plin în cel peste 50.000 de oameni ce manifestau pașnic în piața palatului prezidențial din Guatemala City.

Regimul terorist la acum amploare, pentru ca imperialiștii americani să nu fie stîrniți în

planurile lor de folosire a Guatemalei și pe mai departe ca bază de atac contra Cubei. Orice mișcare țărănească, orice acțiune populară de nemulțumire este neîntîrziat inecată în sînge. Astfel, agenția cubană „Prensa Latina” anunța: „Compania Agricolo do Guatemala”, care este o filială a trustului american „United Fruit”, persecută în fel și chip 5.000 de familii țărănești guatemaleze din regiunea plantațiilor de arbori de cauciuc din departamentul Esquintla pentru a-i izgoni pe țărani de pe pămînturile lor. „Compania Agricolo do Guatemala” a barat toate drumurile care leagă aceste gospodării țărănești de așezările vecine, privindu-le de posibilitatea de a-și procura alimente, alte mărfuri de primă necesitate și chiar medicamente. Acolo domnește un adevărat iad — comunica agenția „Prensa Latina”. Guvernul de la Guatemala City se dezinteresează complet de sălbăticiile care au loc pe plantațiile de cauciuc din Esquintla. Acolo oamenii mor stîlciți în bătai, copiii sînt secerăți de friguri și foame...

...Nici nu-i de mirare, căci dictatorul Ydigoras Fuentes stă sluj în fața stăpînului său — trustul „United Fruit”, soarta poporului guatemalez interesîndu-l doar în măsura în care poate stoarce aur de pe urma trudei și singelui acestuia!

P. TATARU

In fața porților misiunii militare a S.U.A. din Guatemala City, acești guatemalezi protestează contra transformării Guatemalei într-o bază de agresiune împotriva Cubei.

EPIGRAMA

Curtea Supremă a Republicii Federale Germane a aprobat difuzarea unor cărți care glorifică nazismul.

Se înțelege lesme, evident, Decizia care s-a dat recent. De fapt acești înalți judecători Sînt ai nazismului apărători.

De pe urma fărădelegilor comise de militarii americani în Japonia, în ultimii șapte ani au murit peste o sută de mii localnici.

Deci yankeii-ntr-o minută, Prin fărădelegi în serie, Pe localnici îi ajută Să... nu moară de mizerie.

V. D. POPA

